

עלון שבועי נחלת שדה

חידושי תורה בדרך הדרוש
והאגדה על פרשת השבוע

מאת מחבר סדרת הספרים "נחלת שדה" על התורה והמועדים

447 ספרות תורה ודרכי חיים וצדקה י"א י"א י"א י"א

לתגובות/הערות/דרשות והרצאות ניתן לפנות לטלפון – 050-4145482

ניתן לקבל את העלון במייל etayba1@gmail.com

הנושא: השתתפות נשמות הילדים בחופת הורים

שואלת הגמרא: "ויקח", ויחזור מיבעי ליה (-שהרי היתה אשתו מקודם)? אמר רב יהודה בר זבינא: שעשה לו מעשה ליקוחין, הושיבה באפריון ואהרן ומרים מרקדין לפניו ומלאכי השרת אמרו "אם הבנים שמחה".

ונראה לפרש על פי דברי קדשו של הקדושת לוי את הצורך שעמרו עשה ליקוחין שניים ביוכבד, כי בליקוחין ראשונים היו בחופתם נשמותיהם של אהרן ומרים ילדיהם, ורק בליקוחין השניים שהיו מתוך מסירות נפש, זכה שתרד נשמת בנו משה לחופתם ואז זכו לבן אשר יהיה גואלן של ישראל.

דימוי לימוד הזוהר להשלכת הזכרים ליאור

רבי שמעון בר יוחאי בזהר הקדוש (פרשת בהעלותך דף קגג) מדבר בשבח לימוד הזוהר הקדוש ומבאר את הפסוק "והמשכילים יזהירו כזוהר הרקיע", במעלת וחשיבות לימוד חכמת הקבלה ואלו דברי קדשו: "והמשכילים יבינו, אינון מארי קבלה דאתמר בהון 'המשכילים יזהירו כזהר הרקיע' אילין אינון דקא משתדלין בזהר דא דאתקרי ספר הזהר דאיבו כתיבת בח דמתכנסין בה שנים מעיר ושבע ממלכותא דבהון יתקיים 'כל הבן הילוד היאורה תשליכוהו' ודא אורה דספרא דא".

וצריך להבין מה השייכות "כל הבן הילוד היאורה תשליכוהו" אל תורת הקבלה?

ונראה לבאר על פי דברי הגמרא במסכת סוטה (יב): תנא עמרם גדול הדור היה, כיון שגזר פרעה הרשע (שמות א', כ"ב) "כָּל הַבֶּן הַיְלֹוֹד הַיְאֲרָה תְּשַׁלְּכֶהוּ", אמר: לשוא אנו עמלין. עמד וגירש את אשתו. עמדו כולן וגירשו את נשותיהן. אמרה לו בתו: אבא, קשה גזירתך יותר משל פרעה, שפרעה לא גזר אלא על הזכרים ואתה גזרת על הזכרים ועל הנקיבות. פרעה לא גזר אלא בעולם הזה ואתה בעולם הזה ולעולם הבא, פרעה הרשע ספק מתקיימת גזירתו ספק אינה מתקיימת, אתה צדיק בודאי שגזירתך מתקיימת, שנאמר (איוב כ"ב, כ"ח) "וְתִגְזַר אֹמֶר וְיִקָּם לָךְ". עמד והחזיר את אשתו, עמדו כולן והחזירו את נשותיהן.

ומתבאר כי מחמת הגזירה של "כָּל הַבֶּן הַיְלֹוֹד הַיְאֲרָה תְּשַׁלְּכֶהוּ", הרגיש עמרם שכל עבודתו בגידול בניו היא לחינם ו"ולשוא אנו עמלים", כי הרי למחר, זורקים את ילדיהם ליאור. וגזירה זו היא גרמה לו לגרש את אשתו ויוכבד. אולם כשהתגבר על טעות זו והבין כי עלי לעשות את ציווי ה'ללא מחשבה מהי התוצאה, בזה המשיך את נשמת משה רבינו גואלן של ישראל.

כמו כן בלימוד הזוהר הקדוש בכלל ולימוד הקבלה בפרט, מחמת קוצר המשיג ועומק המושג, מרגיש הלומד כי אינו מבין ו"לשוא אנו עמלים", ואינו דומה ללימוד תורת הנגלה, שיורד להבנת הדברים מחדש בה חידושים, ומחמת כן מחליט לפרוש מאשתו, היינו לעזוב את לימוד תורת הנסתר.

אולם עליו להתחזק ולהמשיך בלימודו, גם אם אינו מבין וגם אם אינו יורד לעומקן של דברים, ורק כאשר הוא מגיע למצב שאינו מבין ואינו יודע, ובכל זאת ממשיך ללמוד, כי כך ציווה ה', על ידי זה יזכה לגילוי האור העצום של תורת הנסתר, שהוא גבוה הרבה יותר מאשר אור תורת הנגלה.

מובא במדרש (שה"ר א', ד' על הפסוק "נגילה ונשמחה בך"): מעשה באשה אחת בצידון ששהתה עשר שנים עם בעלה ולא ילדה, אתון גבי רבי שמעון בן יוחאי בעיין למשתבא דין מדין (רצו להיפרד זה מזה), אמר להון: חייכון, כשם שנזדווגתם זה לזה במאכל ובמשתה, כך אין אתם מתפרשים אלא מתוך מאכל ומשתה.

הלכו בדרכיו ועשו לעצמן יום טוב ועשו סעודה גדולה, ושיכרתו יותר מדאי, כיון שנתייבבה דעתו עליו אמר לה: בתי ראי כל חפץ טוב שיש לי בבית טלי אותו ולכי לבית אביך. מה עשתה היא? לאחר שישן רמזה לעבדיה ולשפחותיה ואמרה להם: שאוהו במיטה וקחו אותו והוליכוהו לבית אבא.

בחצי הלילה ננער משנתיה כיון דפג חמריה אמר לה: בתי היכן אני נתון? אמרה ליה: בבית אבא. אמר לה: מה לי ולבית אביך? אמרה ליה: ולא כך אמרת לי בערב "כל חפץ טוב שיש בביתי טלי אותו ולכי לבית אביך", אין חפץ טוב לי בעולם יותר ממך.

הלכו להם אצל רבי שמעון בן יוחאי ועמד והתפלל עליהם ונפקדו, ללמד מה הקדוש ברוך הוא פוקד עקרונות אף צדיקים פוקדים עקרונות.

וצריך להבין, אם בכוחו של רבי שמעון בר יוחאי היה לפקדם בישועה, מדוע היה צריך לומר להם "כשם שנזדווגתם זה לזה במאכל ובמשתה, כך אין אתם מתפרשים אלא מתוך מאכל ומשתה".

ונראה לבאר על פי מה שכתב בספה"ק קדושת לוי (ליקוטים דף קכ"ח) טעם שהחתן בוכה בשעת החופה: "ולכך החתן בוכה בשעת החופה, כי הנשמה כשבאה על זה העולם יש לה צער, על אשר ניתנה מעולם החדוה וששון ושמחה על זה העולם, ולכך אדם בשעה שיוצא מבטן אמו הוא בוכה, כי הנשמה בוכה על ביאתה על זה העולם, לכך בוכה החתן בשעת חופתו מחמת שהנשמות העתידים לבוא ממנו הם מעוררים אותו ועל ידי זה בוכה".

משמע מדבריו הקדושים, שבשעת החופה יורדות הנשמות העתידות להיוולד בעולם הזה על ידי החתן והכלה, וזה מעורר את החתן לבוא לידי בכי.

על פי זה יש לומר, כשהזוג מצידון הגיעו בפני רבי שמעון בר יוחאי, ראה כי אצלם בחתונתם לא באו נשמות ילדיהם להשתתף בשמחתם, ממילא אינם יכולים להיושע ולזכות לילדים. לכן ציוו עליהם "כשם שנזדווגתם זה לזה במאכל ובמשתה, כך אין אתם מתפרשים אלא מתוך מאכל ומשתה". ובזה המשיך נשמות חדשות שיבואו להשתתף בשמחתם וזכו לישועה.

בזה נבוא ונבאר את הגמרא במסכת סוטה (יב) בענין לקיחת עמרם את יוכבד לאחר הגירושין: תנא, עמרם גדול הדור היה, כיון שגזר פרעה הרשע (שמות א', כ"ב) "כָּל הַבֶּן הַיְלֹוֹד הַיְאֲרָה תְּשַׁלְּכֶהוּ", אמר: לשוא אנו עמלין. עמד וגירש את אשתו. עמדו כולן וגירשו את נשותיהן. אמרה לו בתו: אבא, קשה גזירתך יותר משל פרעה, שפרעה לא גזר אלא על הזכרים ואתה גזרת על הזכרים ועל הנקיבות. פרעה לא גזר אלא בעולם הזה ואתה בעולם הזה ולעולם הבא, פרעה הרשע ספק מתקיימת גזירתו ספק אינה מתקיימת, אתה צדיק בודאי שגזירתך מתקיימת, שנאמר (איוב כ"ב, כ"ח) "וְתִגְזַר אֹמֶר וְיִקָּם לָךְ". עמד והחזיר את אשתו, עמדו כולן והחזירו את נשותיהן.